36

DE DIASTASI,

THESES

ANATOMICÆ ET CHIRURGICÆ.

Quas, Deo Duce & præſide M. FRANCISCO-MICHAELE DISDIER, Artium & Chirurgiæ Magiſtro, Collegii antiquo præpoſito, Regiæ Chirurgiæ Academiæ Conſiliario, in Academiâ Picturæ & Sculpturæ Sancti Lucæ, Profeſſore Anatomes, &c., *tueri conabitur*, Philibertus-Ludovicus Colon, *Æduenſis, Artium Liberalium Magiſter & unus è Regis Chirurgis.*

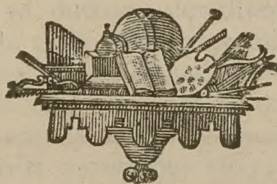
PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS,

Die 31ª. Decembris, à ſeſqui-Secundâ poſt meridiem ad ſeptimam A. R. S. H. 1770.

PRO ACTU PUBLICO

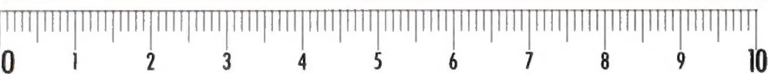
ET SOLEMNI COOPTATIONE.

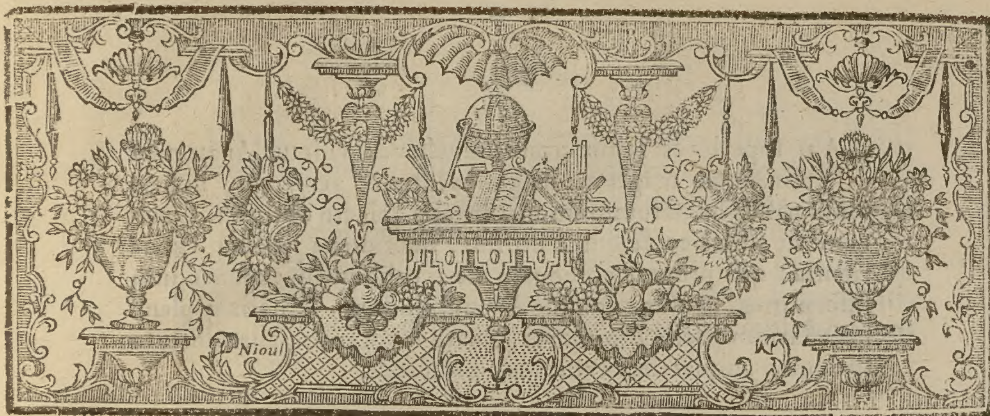


Tipis P. Al. le Prieur, Regii Chirurg. Collegii Typographi.

M. DCC. LXX.

OO





D. O. M.

DE DIASTASI.

THESES

ANATOMICÆ ET CHIRURGICÆ.

I.

CUM ſuâpte naturâ ad doctrinæ cupiditatem inclinet Homo, perfectiſſimum Dei opus, debuit primùm ab ortu ſe ipſum noſcendi deſiderio teneri. Aliundè non potuit omnipotens quin faveret ſtudioſæ indagationi ex quâ in ipſum neceſſariò redundabant memoris animi ſignificationes. Attendens enim Homo qualis quantuſque eſſet, ſupremum Authorem quantò certiùs mirabatur, tantò libentius collaudabat, diligebat, curvatâ fronte venerabatur.

I I.

Ad superiores igitur ætates revehenda videtur Anatomiæ disciplina, quæ magis ac magis exculta & perpolita, nostris temporibus quasi summum maturitatis apicem obtinuit. Quænam sit hujus-ce scientiæ utilitas, quotidiana probat experientia; qua propter antequam de morbo quem exponendum suscepimus, agatur, non modo commodum, sed etiam planè necessarium partis isto morbi genere laborantis, anatomicum specimen aliquatenùs exhibere, censemus.

I I I.

Ex partibus seu solidis, seu mollibus constare corporis humani fabricam nemo nescit, inter solidas facilè principem locum occupant ossa, quæ vario fibrarum ordine sunt intertexta. Fibras autem primâ ætate molliores, deindè cartilagineas, tandem durissimas excipiunt lamellæ firmiter adunatæ, ex quibus conflantur ossa, quæ corpori fulcimentum præbent.

I V.

Ossa generatim ampliori volumine in extremitatibus quàm in medio donantur; indè fit ut commissuræ stabiliores sint, difficiliùsque è sede suâ dimoveantur.

V.

Quamvis eadem sit omnium ossium materia, inter se se tamen differunt ratione sitûs, figuræ, coloris, substantiæ & usûs. Duplicis est generis ipsorum coadunatio. Alia nimirùm cum motû junguntur, alia vero sine motû. Articulatio cum motû vocatur *arthron*; absque motû nuncupatur *symphisis*: una quæque plures admittit divisiones & subdivisiones proprio vocabulo distinctas.

V I.

Ossa licet ceterarum corporis humani partium fulcimento ac præsidio destinata, suis sunt morbis modò continuitatem, modò contiguitatem lædentibus, obnoxia. Quinque ut vulgo annumerantur morbi ossium continuitati adversantes, nempè *fractura*, *caries*, *exostosis*, *curvatura* & mollities. Pari numero sunt qui contiguitatem lædunt, luxatio, scilicet, *anchylosis*, *distorsio*, *cliquetis*, *diastasis*, quibus *hydrops* in articulo addi potest.

V I I.

Amplissimum sanè dicendi argumentum nobis suppeditaret tanta malorum series, si temporis circum scripti angustiæ sinerent nos omnes & singulas ex professo recensere, consectari, discutere. De diastasi solùm in articulo tibiæ ossis cum pede supervenienti, præviâ, ut moris est, hujus-ce partis disquisitione anatomicâ, disce... nobis sat erit.

V I I I.

Commissuram pedis cum tibiâ Ginglimoïdæam esse nemo inficias ibit. Triplex Ginglimorum species pro triplici acetabulorum modo, statuitur.

I X.

In infimâ tibiæ extremitate cavitas apparet cartilaginosa quæ ex utroque latere utroque clauditur malleolo. Recipit illa cavitas corpus ossis astragali quod quidem variis consolidatur ligamentis. Hæc potissimùm commissura duplici pedis motui, quo aliàs flectitur, aliàs extenditur, favet; non parùm ad duplicem motum musculi tùm flexores, tùm extensores conducunt.

X.

Quotiescumque peronæum ab osse tibiæ disjungitur, necessariò supervenit morbus quem dixere *diastasin*

inter diverſas luxationum ſpecies non immeritò reponendam. Verùm enim, verò nomine diaſtaſeos in genere, intelligitur dimotio ſeu diductio oſſis cujuſpiam ab oſſe quo cum jungi debuit. Hinc colligere eſt, diaſtaſin non unicam eſſe, cùm tot in locis exoriri poſſit, quot exſtant oſſium commiſſuræ.

X I.

Diastasis de quâ hìc agitur, ſui certè ſunt, ut reliquis, caracteres. Simplex eſt modò, modò compoſita, modò complicata, quandoque levis momenti, nonnunquàm maximi, ac tandem recens aut vetus.

X I I.

Causæ diaſtaſin producentes, ab externis & ab internis petuntur. Internæ ſunt humor ſinovialis deficiens aut nimius, ejuſdem liquoris diſſolutio, ſpiſſitudo, vel aliud vitium huic peculiare, laxatio ligamentorum, lapſus autem, ictus, niſus ſolito vehementior, &c. Cauſæ habeantur externæ.

X I I I.

Exploratis diaſtaſeon cauſis, plurimùm juvat ſigna obſervare. Ea porrò ſunt diagnoſtica & prognoſtica, facili quidem negotio diſcernuntur ſtatus præſens ægrotantis, genus, ſpecies, indoles morbi quo afficitur. Oculi perſpicaces, tactus ſolers, nonullæ percontationes in caſû etiam obſcuro facem præferunt, viamque quaſi aperire ad curationem videntur. At non ita pronùm eſt præjudicare qualis futurus ſit eventus, niſi frequens artis exercitium, mira ſagacitas Chirurgo laboranti, ſubſidio venerint.

X I V.

Ut methodicè inſtituatur diaſtaſeos curatio, tria præcipuè requiruntur. 1°. Pars affecta in natali ſede reponatur, 2°. in eo, quàm commodiſſimè fieri poteſt, contineatur, 3°. accidentibus tùm præſentibus, tùm futuris proſpiciatur.

X V.

Qua ratione procedendum ſit ad partem reponendam continendamque, reſponſionibus patebit. Accidentia autem de quibus ſuprà facta mentio eſt, remediis generalibus & interdùm topicis pro re natâ adhibitis, arcentur. Cibi potuſque prudens adminiſtratio, aut abſtinentia, prout morbi ſpecies & ægrotantis habitus expoſtulant, potiſſimùm in genere commendantur.

FINIS.